

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former charge or two shillings a year.
 Prepayment will be required in every case.
 To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be four shillings a year.
 The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.
 The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.
 Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.
 Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.
 Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.
 All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.
 Communications should be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
 CHUNDICOOLOO—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
 POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
 MANIPPY—Mr. J. EVARTS.
 BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
 KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
 TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
 BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
 MADURA—Rev. H. CHERRY.
 DINDIGUL—Rev. J. RENDAL.
 NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
 TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
 MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளர்.

உ. காண்டர்.—முற்பிரிவு
 தாயுமானுர்பாடல்.

பூதலமாகின்ற மாயை முதலென்பர் சிலர்—போற் புலனடங்குமிடமே பொருளென்பர் சிலர் காணமுடிவென்பர் சிலர்தனம் போனவிடமென்பர் சிலபேர்—நாதவடிவேன்பர் சிலர் விந்தமயமென்பர் சிலர் நட்புருவையிருந்த நாமென்பர் சிலருருவாமென்பர் சிலர்கருதிநாடிருவென்பர் சிலபேர்—பேதமறவியர்கேட்ட நிலயமென்றோவர் சிலர் பேசினருவென்பர் சிலபேர் பின்னுமுன்னுங்கேட்ட குனியமதென்பர் சிலர் பிறவுமே மோழிவரவையாற்—பாதாசமாய் மனது சஞ்சலப்படுமலாற் பாமசுக நீட்டைபெறுமோ பர்க்குமிடமெங்குமோ நீக்கமறநிறைக்கின்ற பரிபூரணனந்தமே.

தன்னையறிவது மெய்யறிவாதும்
 பின்னையறிவது பேயறிவாமே

என்று பாபாணைக் குறித்துப் பலவிதமாய் மனதர்கள் பேசிக்கொள்வதற்கு ஓர் பாதான முகாந்திரமுண்டு. அது பாவத்தின் பயனாகிய பேருமையினு லுண்டாகும் அறிவினமே. மனத்தின் பாபாணைக் குறித்து கல்விறுளெனவையிருந்த ஆதிக்காலத்திற் சாத்தான் அவனை நோக்கி விசக்கப்பட்டு கனியைப்போசிப்பீர்களானால், பாபாணைப்போலிரப்பீர்களேன்றன். (க. மோ. ந. ௫.) அந்தப்போய்யை நம்பி மனத்தின் மோசம்போனான். அதுமுதற்கொண்டு தன்னத்தான் தேவனென்றவது தேவனில்லையென்றவது அல்லது தேவன் நிற்குணனென்றவது தேவன் துற்குணனென்றவது இப்படிப் பாபாணைத் தங்க ளைப்போற்கொத்தவனென்றெண்ணி, (சங். ௫௩. ௨௩. ௨௨.) அப்பாபாணைக்குறித்துப் பலவிதமாய் எண்ணினதும்பிறி, ஒருவராலும் காணக்கூடாத அளவில்லாத மகத்துவமுள்ள ஆதிக்காணக் கடவு ளாகிய பாபான் நுபற்றுவாயிருக்க, அவருடைய கட்டளைக்கு வினோதமாய் (உ. மோ. ௨௧—௪. ௫. மோ. ௪. ௧௫.) சத்தியத்தை அவர்கள் போய்யாக மாற்றி என்றென்றைக்கும் துதிக்கப்பட்டத்தக்க சீருட்டிக ளைப் பர்க்கிலும் பல உருக்கள் செய்து சீருட்டிக ளைத் தொழுதுகொண்டார்கள். (உமோ. ௧—௨௫. இதுவே பேயறிவாம்.

வட்டமதி இரவிதன்னைப் பூசிப்போரு மண்ணிலி ங்குதவனவருத்திப் பூசிப்போரும்—சுட்டஉரு மறச் சிலைகள் பூசிப்போருங் துய்ய செம்புக் கல்லுருவைப் பூசிப்போருங்—திட்டமடனெட்டெழுத்தைப் பொருளென்போருங் சிறந்தவெழுத்தஞ்சதுவே பொருளெ

ன்போரும்—விட்டவிடந்தனையறியா மாந்தரோல்லாம் விஷ்டெனுவென்றுத் சிவனென்றும் விளம்புவாரோ. கூன.

கருவிருந்தலமறியார் புரவியொன்றுகால்கள் பனி றெண்டறியார் கருத்தினுள்ளே—அருவியெழுந்தளம றியார் துளத்தினுள்ளே ஆயித்தேட்டிதழறியார் அவ் வும் உவவும் முருகியடிமுடியாகியஞ்செழுத்துமுனத்தி ரிந்து வாத்தியானாடுங்கும்போது வேருவியெழுங்கன லொடுக்கமறியாரோல்லா விஷ்டெனுவென்றுத் சிவ நென்றும் விளம்புவாரோ. கூஅ.

திருவேண்ணீர்நன்றுபலவேடம்பூண்டு சில பல நூலாகமங்கள் பலவுங் கற்று—தருவெனவுந் திரி வர் பணவாசையாளர் துவலையத்திவர பறித்து உடாப்பர் கண்டாய்—ஒருவனெழுந்தல்லாதுவேறு மில்லையுடலுயிரும்பொருளென உகந்துவாழும்—பருவமறியாமல் நீசீவமென்றேதிப் பாதவிப்பர்பாத்தி னிலையறியார்தாமே.

திருமந்திரம்.

முப்பது முப்பது முப்பத்தறுவருஞ்—செப்புமதிவி டைகோயிலுள் வாழ்பவர்—செப்புமதிவிடைகோயி ற்சேர்ந்தபின்—ஒப்புமணவருமோடலுற்றோ.

விருத்தம்.

அரசனெருநந்தவனந்தனிலாளாக ஐவனா வை த்தசனமிந்தாலு—மகாருசியுள்ளகன்காயுமலர்ந்த பூ வுடையவனுக்களிப்பது போலுமையாக—நாண யொருபான்வகுத்து நமசிவாமெனும் பூதியத்தை நா ட்டிவைத்தார்—திருடவந்திசுக்கனவன் மணவியே ன்றுதென்று செப்பலாமோ.

சிவவாக்கியர்.

அஞ்செழுத்துயிருமல்ல அரி சிவன் பிரமனல்ல— விஞ்சியசத்தியோடு விந்துடன்காதமல்ல—தஞ்சமா ன்சிவனுமல்லச் சாநுபந்தானுமல்ல—அஞ்சொலா ம்பாமசோதியப்புறங்கடந்தவாரே.

அஞ்சுமஞ்சுமஞ்சுள்ளே அநாதியானதஞ்சுளே—பி ஞ்சுபிஞ்சுபொகுதே பிதற்றுக்கின்ற பித்தர்களா—பஞ்ச பாதகருணாத் தபுழவழியைச் சொல்லுநீர்—அஞ்சு மில்லையாயுமில்லையாநாதியானதோன்றமே.

விருத்தம்.

ஆதாமாறல்ல அப்பாலிடமல்ல—ஒதா வேளியல் லஉன்மந்திரமல்ல—வேதாகமத்தின் விளக்கும்பொ ருளல்ல—சுதானமானந்திசோன்னவுபதேசமே.

மெய்யாவதுமெய்ப்பொருளென்றினுமே—போய்யா வது பூதியமஞ்சதுவே—மெய்யாவது விண்ணடைபு ம்பலனே—போய்யோதுவர் போய்வழிபுன்னிலையே.

ஆங்காசத்தி ஐவனாப்பெற்றவன்—ஒங்காமாசு யுபலகமாதா—பாங்கான பச்சைநிறத்தையுடையவ ள்—நீங்காசனத்திலினிநந்தானே.

இதினானா.

ஆங்காத்தாலையாவழிந்தது—ஆங்காத்தாலைய தர்மம் பிறந்தது—ஆங்காத்தாலே அறிவுமழிந்தது— ஆங்காங்கேட்டிட ஆத்தும் ஞானமே.

மாணிக்கவாசகர்.

சாத்கேட்டது தத்துவங்கேட்டது—நீதி கேட்டது நெழுங்கேட்டது—வாதுகேட்டதுவடிவினைக்கண் டபின்—தீதுகேட்டது சிந்தையுங் கேட்டதே.

எண்ணுங்கேட்டது எழுத்துங்கேட்டது—பண் ணுங் கேட்டது பாடலுங் கேட்டது—வண்ணுங் கேட்டது வடிவினைக் கண்டபின்—கண்ணுங்கேட் டது கருத்துமழிந்ததே.

ஆறுமுகத்தம்பிரான் ஞானக்தும்பி.

தத்துவந்தோண்ணுற்றதென்றுத் சரித்தின்பே தம் அநந்தமென்றும்—வித்தகமாகிய கன்மத்தினுலே விரிந்ததென்பாடி ஞானப்பெண்ணே.

கன்மவிதங்களாந்தமென்றும் நற்கடவுளவை நீ க்கக்கூடாதென்றுத் சொன்ன அஞ்ஞானப் பசாசுக் கள் தந்திஞ் சுத்தப் போய்யாமேடி ஞானப்பெண் ணே.

உடலறிவினக்கம்.

பெண்ணுமல்ல ஆணுமல்ல அலியுமல்லப் பேரி யதல்ல சிறியதல்ல பிறப்புமல்ல—மண்ணுமல்ல நீருமல்லவயங்கியல்ல மதியுமல்லவேளியுமல்ல வா யுமல்ல—எண்ணுமல்ல யெழுத்துமல்லயாவிய ல்லயிருளமல்லப்பகலுமல்லயேதுமல்ல—நன்றும்ல் லத் தீதுமல்லயெங்குந்தானும் நடுவேழுந்த பாத்தின் லெனாதுமறியேனே.

என்றுலாத்திருக்க, இந்த சதுர்வேத சித்தாந்த அந்தணச் சபையார்க்குப் பாட்டுச் சரியானதல்லவெ ன்று அறிந்துணர்ந்திருக்கிறதைச்சொல்லுவீர்களாக.

அவ்வை சொன்னது.

நதலறந்திவனயமறவிட்டிடும்பொருள்
 காதலிவர்கருத்துறு

ஆதாவுபட்டதேயின்பம்

பாவையறிந்திம்மன்றும்விட்டதேபேரின்பவிடு.

சிவவாக்கியர்.

அண்டமும்பின்டமல்ல அலைகடற்கிரியுமல்லக்— கண்டதோர்காட்சியல்லக்கதாவன் வேளியுமல்லத்—தண்டமிழ்ப்புலவோர் சொன்ன சகலநான்மதங்க ளல்ல—என்னடிசை படைத்த சோதி யெவ்வுயிர் க டந்தவாரே.

துரியமுந்துரியாதீதஞ் துழந்திடுமலுமல்லக்—கரிய யதோர்செம்மைவெண்மை கஞ்சத்தின் வடிவுமல்ல—பரியதோர்பச்சையல்லப் பகலல்ல விரவுமல்ல—அரியதோர் பாமசோதியப்புறங்கடந்தவாரே.

[இன்னும்வரும்.]

உதயதாரகை எட்டிற்றாவர்களுக்கு வந்தனம்.

கணக்கு விசாரணை.

மேய்த்தேவனே துணை.

நீகண்டு முன்றுவது, எகம். கவி.

இப்பியாயிமேதும்ந்தவிடம்புரிச்சுங்கென்றேதும் ஒப்பில்சங்காயிக்குழுவலம்புரியென்றேதும் அப்படியதுவுக்குழந்தசலஞ்சலமாதுமென்ப தப்பிலாயிஞ்சலங்கள்சார்ந்ததுபஞ்சசன்னியம்.

ஒருபஞ்சசன்னியம் எத்தனைகோடி யிப்பிழதலி யகுழவிருக்குமென்று கேள்வி.

பரித்தித்துறைவாசன்

சத்தியவேதப்பிரியன்.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், து. அ. ச. ச. ஞா. தையு—உஅ.

யாழ்ப்பாணம்.

இவ்வருடத்துதயதாரகை, முதலாஞ் சஞ்சீசையிற் பண்ணிய விளம்பாப்படி, இந்த மாதம் பதினெந்தாந் தேதி வேள்ளிக்கிழமை பத்துமண்போலே வட்டுக் கோட்டையில் இவ்வுவர்கள் வைத்துக்கொண்ட சுவீசேஷசங்கத்திற்கு ஏறத்தறைய நூற்றைம்பது பொருளாக வந்துசேடினார்கள். அவ்வேளையில், கனம்பொருந்திய, ஈ. ம. நயிலீசுப்பாசங்கியாவர்கள் சங்கத்திற்குத் தலையனுயிருந்தார். சங்கத்திற் சக் கிடுத்தாராகிய கனம்பொருந்திய, ஈ. ம. பேசின்பாசங்கி யாவர்கள்வருடந்த றிறப்போடுத்தை வாசித்ததின் பின்னால், மெஸ்தர் வேக்காச உபதேசியாமோழிபிச் சென்றவருடத்தில்தான் முளாய்க்குறிச்சியிலும் அதற் குக்கிட்டுமானங்களிலுமுள்ள இடங்களிற் சுவீசேஷ த்தை அறிவித்ததனுண்டான நயத்தைப் பற்றிச் சிறி து நோமாகச் சில காரியங்களைச் சுருக்கமாயேடுத் துக் காட்டினார். இச்சங்கத்தின் பொருட்டுப் பற்ப ல கையொப்பகாரிடமிருந்து போனவருடம் பற்றிக் கொண்டபணம்—பவுண். ௨௨. சிலீ ௫. பேன்ஸ் அனா. செலவுபண்ணிய பணம் பவுண், ௧௮. சிலீந்து, க. பேன்ஸ் ஆறனா

சிறீஸ்தவர்கள் சகலருந் தருமஞ்செய்வது அவர்க ள்மேல்விழந்த கடமையென்பதைப்பற்றி வட்டுக் கோட்டையிற் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்துவாத்தியாகிய மெஸ்தர் வேலக் என்பவரும், உருவிவதேசியா ராகிய நாததானியேல் என்பவரும், தேல்லிப்பழையில மோசேல் உவேல்லசு என்பவரும், நயிலீஸ், பேசின் பிசங்கியாவர்களும் இன்னுஞ் சிறிது தருமாரும் அவ்வேளையிற் பற்பல காரியங்களையேடுத்துப் பிா சங்கம்பண்ணினார்கள். இக் கூட்டம் வேதநோம ளவுக்கிருந்தாலும் அதிற்பேசப்பட்ட காரியங்களை ல்லாம் மெத்தமென்மையுள்ளவைகளாய் இருந்த தால் வந்திருந்தவர்கள் சகலரும் மகா சந்தோஷத்து டன் உற்றுக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அனத ன்மையினால் இப்படிப்பட்ட சங்கத்திற்கு முதலாளி யாயிருக்கின்றபேர்கள் இன்னும் சிறிதுதூரம்பேசும்ப டி.சிறிதுகாரியங்களைக் கொடுத்தால் அதிகமுத்தமமே ன்று தெரியவந்தது.

வெதுவருடக்காலமாக, வட்டுக்கோட்டையிற் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தமீம் உவாத்தியாயாயிருந்த சண்முகச் சட்டம்பியாவர்களும், உடுப்பிட்டி குமாரசாமி முதலியார் துமான் கத்தோவேற்பிள்ளையும, (Catheravale Wyman) மல்லாகம் வைத்தியமா தர் கந்தரும், (John Chickering) அளவேட்டி குமாரு வைத்தியலிங்கமும் (William Worrell) இந்நத மாசம் பதினேழாமாதேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை வட்டுக்கோட்டையிற் திருச்சபையிற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். மேற்கூறிய சண்முகச்சட்டம்பியாவர்கள் வயதுபோந்தவனயும் வெது வருடக்காலமாகச் சைவ மதத்தை அநுசரித்துவருவதிலே நான்விட்டிருந்தும், பிற்பாடு அவருக்கு இடைக்கிடையே நேரிட்ட கிலேசத்தினீட்டம் வேதாகமத்தை வாசித்து அதே மோட்சத்தைக் காட்டும் நல்ல பாதையென்றும் கிறிஸ்துநாதோருவாரோ நித்திய சிவனைக்கோடுக்கும் இடச்சுகொள்ளுமறிந்து, சுபடமில்லாத இஸாவேல் என்னும் அருத்தத்தைப்போருந்திய, நாத்தானுவேலென்னும் நாமத்தைத் தனக்குச் சூட்டி ஞானஸ்நானங்கோடுக்கவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொண்டகேள்விப்படி ஞானஸ்நானம் கோடுத்துச் சபையிலுஞ் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்திற் கோட்டைக்குத் தலவருவியிருந்த மேசர் கோக்கிறேன் துறையவர்களில்விடத்திலுள்ள சிப்பாசிமாறில் சிறிதுபேரையுங் கட்டிக்கொண்டு சினைதேசத்திலுள்ள கோங் கோங்கு நகரிக்குப் போகு ம்படி கட்டவாவந்தது. இவ்விடத்திலுள்ளவர்கள் அவ்வாப் பேணீநேசித்துவந்தபடியால் அவர்வ்விடத்தைவிட்டு மறு தேசத்திற்குப்போகவிருப்பது அவரை அந்நித சகலருக்குந் துக்கமாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

துவக்கிணர்சம்பலித்தமாணம்.—இற்றைக்குச் சிறிது நாட்களுக்குமுன்னே இவ்விடத்திலுள்ள துறையோருவர் காட்டுக்குப் போய் வேட்டையாடிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போகையில், பட்டினத்துக்குக் கொண்டுபோகும்படி தன்னிடத்திலிருந்துவக்கை ஒரு கூலியாண்டுங் கொடுத்தனுப்பிவைத்தார். அந்தத் துவக்கில்மருந்துங் குண்டுமேபோட்டிற்றுக்கியிருந்தது. துவக்கைக்கொண்டுபோன கூலியாள் சாவகச்சேரியிலே தரிக்கவேண்டியிருந்தபடியால், அதைவைத்திருக்கும்படி கிட்ட நீண்டு ஆளிடத்திலேகொடுத்தான். அப்போ அவன் துவக்கிற் பூட்டை முழுவிலிலேபிடித்திழுத்து மறுபடியும் அதை விடவேண்டிய இடத்திலே விடத் தெரியாதபடியால், அடுக்கநின்ற வேறேருவனிடத்திற்கொடுத்தான் அவன் அதை அனை வில்லேவிட்டுக்கொள்ளத் தேண்டிக்கையிற் கைபறிந்துபோகச்சட்டெனத் துவக்குப் பொறிந்து அதிலிருக்கியிருந்த குண்டுபோய் அடுக்கநின்ற ஒருவனுடைய தலைக்குப்பட்டு அவனைக் கொன்றுபோட்டது. டாக்குத்தர் துசேந்து சேத்தவனுடைய சடலத்தைச் சோதனைப்பண்ணிப் பார்த்த போது, அந்தக் குண்டு அவனுடைய தூவளையை அறுத்துக்கொண்டு கீழே போய் முதுகெலும்புகளையுமுறித்துப்போட்டது.

கோழம்பு.

சோம்பல் அல்லது அம்மைவிவாயாட்டு—கோழம்புப் பட்டினத்திலிப்போது நாளொன்றுக்கு ஆறல்லது ஏழ்போளவுக்கு இவ்விவாயிடுபடுகுதென்று கோழம்புப் புதினப்பத்திரிகையாற்றொய்வந்தது.

இலங்கையிற்சலாகைபாவியலிதி.—கண்டியிலிருந்து கோழம்புக்குப்போகிற வழியில் இருப்புச் சலாகைபாவும் போருட்டு நிலங்களை அளந்துவரும்படி இற்றைக்கிண்டோரு வருடத்துக்குமுன் சீமையிலிருந்து வந்த இஞ்சினீர்த்துரை சகல இடங்களுமாய் அளந்துகொண்டு இதனடுத்துவரும் மாசிமாதத்திற் புகைக்கப்பலிலேறி இங்கிலாந்துக்குப்போகும்படி ஆயத்தமாயிருக்கிறார்.

கற்குத்தா.

இந்துதேசத்திற்பிறந்தவர்களை எவ்விதமாய்நல்லிணைத்திரத்தான நன்னடையிற் சீர்திருத்திக்கொள்ளலாமென்பதைப்பற்றி நல்ல நேர்த்தியான ஒருபிசங்கத்தை இதனடுத்துவரும் வைகாசிமாதத்திற்குள்ளேமுதி அனுப்புமாளுக்த நாளாறநாயுள் ஒரு நன்கொடைகோடுக்கப்படும்.

இங்குமதசீவன்—இற்றைக்கு ஏறக்குறையப் பதினேட்டு மாசத்திற்குமுன் கற்குத்தாவில் உளரூர்க் குடிபதியான சிலபல யோக்கியர், கிறிஸ்தமார்க்கப் பள்ளிக்கூடங்கள் காலத்திற்குக் காலம் அதிகப்படுவதாற்றங்களுடைய மார்க்கத்திற்கு மோசம் வருமென்றுபயந்து தங்கள் செலவாய்ப் பணங்களைச் சேர்க்கவும் பள்ளிக்கூடங்களை ஸ்தாபித்துத் தாபரித்துப்பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கவும், முயன்றார்கள். ஆகிலும் அவர்கள் எண்ணத்திற்கு விநோதமாகக் கிறிஸ்தமான பள்ளிக்கூடங்கள் பலுக்கிப் பெருகி அதிகப்பட்டன. ஆகிலும் அஞ்ஞானிகள் இன்னமும் பள்ளிக்கூடத்தைக் கட்டவில்லை—பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க ஆமாம் பிக்கவல்லலை—அவர்களைப்போவாததல்தோடங்குவார்களென்பது சந்தேகம். ஏனென்றால், இந்து மதத்தைப் பார்த்தால் அது எப்போதும் கேட்டசெய்கைகளைப்பிடித்துக்கொண்டுதொலிப்பட்டுவருவது. ஆகையின்கருக்கென்று தங்கவையேழுதிக்கோடுத்த சிறைகளோ முண்டாய் இங்குமதத்தைத் தாலியிருக்கிறார்கள் அனுலும் தாங்களுந் தங்களுநாவர்களும் நாலாவிதத்திலும் தேற வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்களோ மறு சமயவாதிகளிடத்தில் இருந்து தேறவேல்பு பெற யோசிக்கிறார்கள். யாதாமோரு நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்றவேண்ணம் இங்குமதத்திற்கில்லை. இத்தை வாசிக்கும்வலுவார்களித்தைச் சிந்தித்து இதுண்மையோ அல்லவோவேன்று பாருங்கள்.

வம்பாய்.

வம்பாய் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த ஆமேத்தென்னும் நகரியில், இச்செலவு துண்பட்டுத் திருச்சபையிற் சேர்ந்த முன்றுபேரிலோருவனப்போருட்டுண்டான துண்பப்படுத்தலைப் பற்றி அவ்விடத்திலிருந்து இவ்விடம்வந்த கடிதத்திற் கண்ட புதினமாவது,—

எங்கள் திருச்சபையில், அச. பேருண்டு. சாத்திரப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தான் வாலிபரும், முப்பதுமயில் தூத்துக்கப்பாலிருக்கின்ற ஒருவனும் இச்செலவு திருச்சபையிற்சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். இந்த மனிதன் நல்ல விவேகியாயிருப்பதால் அதினீமித்தம் அவன் எமக்கு நன்மைசெய்வானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவனுடன் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட பிள்ளைகளும் படிப்பிலே மகா விவேகிகளாயிருக்கிறார்கள். அவர்களில் இளம்பாயமுள்ளவனுயிருக்கின்ற சடது என்னும் பேரையுடையவன் சபையானோருவனுடைய புத்திரானிருக்கின்றபடியால் அவன் தழுவதையிலே ஞானஸ்நானம் பெற்றவன்—மற்றப்பிள்ளையுடைய பேர் இராமன். அவன் மகா யோக்கியமுள்ள தடிசுவத்தானாயிருந்தும், பாதிரிமாருடன் சேர்ந்து சபையானாய்ப்போய்விவானென்றவனுடைய உறவினமுறையார் அறியவந்ததினால், அவனை எத்தித் தந்திரமாய்ச் சபையிற் சோமற்ற பண்ணும்படி கூடிய சாமார்த்தியத்தைப் பார்த்தும் ஒன்றுஞ் சரிப்படாமையால், இதினால் ஒன்றுமாவதில்லையென்றேண்ணன் அவனைத் துண்பப்படுத்தும்படி முயன்றார்கள். எப்படியெனில், அனேகமாயிம் முடச்சனங்கள் ஒருமித்ததின்கு வலுவந்தமாகப் பாதிரியாருடைய வளவுக்குப்போய் அவனையேடுத்துக்கொண்டோடும்படி இாண்டுமுன்று முறை கதவுகளைப் பெயர்த்துப்பட்டுவந்தும், போலிசு அதிகாரிகள் அவ்விடஞ்சென்று வந்தவர்களைஅடித்துத்தூத்திக்குண்ப்பட்ட பிள்ளையாண்டவனைக் கொட்டிலேவிட்டு விளங்கும்படிக்கு உத்தியோகஸ்தர் அவனைக்கொண்டுபோனார்கள். அவன் கோட்டாருக்குமுன் எழும்பினன்று, நாணோரு கிறிஸ்தவனுய்ப்போக விரும்புகிறேனென்று சகலருங்கேட்கும்படி வெளியாங்கமாய்ச் சொன்னபடியால், அவன் திரும்பவும் பாதிரிமாருடன் போயிருக்கவும் சனமெல்லாம் அப்புறப்பட்டவுங் கோட்டாலே தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது. அவனுடையமாதா அவனைக் கண்டவுடனே அவனைக்கட்டி முத்தமிட்டு நாணுவன ஒருக்காலும் விட்டுப்பிரிவதேயில்லையென்று சொல்லித் தன்னுடன் திரும்பி வீட்டுக்கு வரும்படி கூடியவருதென்றித்துப் பார்த்தும் கூடாமல் அவள் பெருந்தாலேடுத்துத் துக்கமுற்று அழுகிறதை அவன் பார்த்து, “என்னருமையான தாயே, நீ ஏன் இப்படி அழுகிறாய்” என்றான். அவனுடையமாதா அவன்போருட்டமுது சலித்ததை அவன் மனதாகக் கண்டும், நான்பிடித்தபிடி விடமாட்டேன். கிறிஸ்தவின்மீதம் எல்லாவற்றையும் இழந்துபோவது தனக்கோரு ஆதாயமென்றான். இவர்களே சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து முதன்முதற்சபையிற் சேர்க்கப்பட்டபிள்ளைகள். ஏழுட்டுப்பிள்ளைகள் இதன்பின் எங்களைவிட்டுப் போகவேண்டியவதாலும், நாம் இாட்சிக்கப்படும்போருட்டென்னசெய்வோமென்பதையறிய இன்னும் வெதுபேர் ஆசைப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

பிரமதேசம்.

இலங்கைத்தீவுக்கு முதலாம் நிதியபதியாயிருந்த சிறி. அந்தோனீ ஒலிபந்து இராசா அவர்கள் திரும்பவுஞ்சீக்காம் இலங்கைக்குவரும்படி ஆயத்தமாயிருக்கிறோன்பதைக் கேள்விப்படும்போது நம்மெல்லாருக்கும் அளவிறந்த சந்தோஷத்திற்கிடமாயிருக்கின்றது.

இலங்கைத்தீவுக்கு மகாசாவாக ஆர்வருவார்களென்றின்னமுந்நேரியவாவில்லை.

புடுத்துக்கால் தேசத்துக்கு வடக்குப்புறமாகப் பலவிதமான யுத்தங்கள் நடந்தன. ஆகிலும் அவைகளுக்குத் தலவர்களாய் நின்று முயற்சிபண்ணிவைர்வாப் பிடித்து நசுக்கிவைத்துப்போட்டார்கள்.

றேமைப் பட்டினத்திலே இங்கிலீசப்பாஷையில் ஓரோயோரு புதினப் பத்திரிகையுண்டானதால் இத்தாலியருந் தங்கள் இத்தாலியப்பாஷையில் ஐந்து புதினப் பத்திரிகைகளை உண்டாக்கினார்கள்.

வீடர்கான் என்னும்பேரையுடைய ஓர் துருக்காசன் அவ்விடத்திலுள்ள நெஸ்தோரியன்ஸ் என்னும் கிறிஸ்தவர்களில் அனேகரைப் பிடித்துக் கண்டதுண்டமால் வேட்டிவித்தபடியால், அசாட்சியார் அவனைப்பிடித்து ஆக்கினசெய்வக்கிறதற்கு முயற்சிப்பண்ணி வருகிறார்கள்.

மருந்து துண்டு சன்னம் முதலிய யுத்ததளபாடங்களை அபலாந்து தேசத்திற்கேற்றிக்கொண்டுபோனதாகத்தேரியவந்தபடியால், பேரியவல்யுத்தம்நடக்குமென்று எல்லாரும்பயந்திருந்தார்கள்.

புராதனநிவே.

நிவேப்பட்டினத்தாருக்குப் பிசங்கம்பண்ணும்படி ஆண்டவன் யோனாத்தீர்க்கதரிசியை அவ்விடமனுப்பினதைப்பற்றிய வாலாற்றை உங்கிலநேகர் வேதாகமத்தில் வாசித்திருப்பீர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நிவே முன்றுநாட் பியாணமாகிய பேரியபட்டினம். பூருவசரித்தாத்தின்படி அதிநீழும் இருபத்தோரு மயிலென்றும், அகலமொன்பதும் மயிலென்றும் அதின்மதினியாமும் அகலமும் நூற்றியென்றும் அம்மதினியேமில் முன்று இாதங்கள் தட்டாமல் முட்டாமற் சரீராயினைக்குப்போகுமென்றும் யோனாவின் நாட்களில் அதில் ஆறிலடசுசனங்கரீருந்தார்களென்றுத்தேரியவந்தது.

நிவேயாரின் மேன்மை எவ்வளவோ அவர்கள் போல்லாப்பும் அவ்வளவாயிருந்தது யோனாவின்பிசங்கத்தை அனேகர்கேட்டுக் குணப்பட்டாலும் அய்கக்கனதைத்தின்றவண்ணந் திரும்பவுந் தங்கள்முந்தின போல்லாப்பைச் செய்கிறதற்குத்திரும்பிவிட்டார்கள். ஆகையால் நிவேப்பட்டினத்தைமுற்றும் அழித்துப்போடுவோமென்று கடவுள் தமது தீர்க்கதரிசிகளைக்கொண்டு சொல்லுவத்தார். நிவேப்பட்டினத்தின் நீளம்அகலம் அதின்மதினின் உயரம் முதலியவற்றைப்பற்றி அறிந்தபிற்பாடு உங்கள் வேதாத்தையேடுத்து யோனாவுக்குப்பின் நூற்றுநூற்பது வருடத்தின்பின்னும் இருநூற்றாம்பது வருடத்தின்பின்னும் நாகாம், செப்பனியா என்னுந்நீர்க்கதரிசிகள் அதின் அழிவைப்பற்றிக்கூறியதீர்க்கதரிசனத்தை வாசித்துப்பாருங்கள்.

நிவேப்பட்டினங் கட்டப்பட்டிருந்த இடமெங்கேயென்று இக்காலத்திலுள்ளவர்கள் அறியக்கூடாத அவ்வளவு அத்தீர்க்கதரிசிகள் உனாத்த தீர்க்கதரிசனம் கிறைவேற்றி. மண்மேடுகளுங் குப்பைக்கு வியல்கரும் இடிந்த மதில்களும் அவ்விடத்திற் காணப்படுகின்றன.

இற்றைக்குச் சிலவருடத்திற்குமுன்னே,பிறன்சீக்காத்திரை ஒருவர் இந்த மண்மேடுகளை துளத்துத் துளத்துக்கொண்டு போகையில், வில்வனாவான அறைகள் காணப்பட்டன. அவைகளில் வடிவான கற்களின் சித்திரங்களும் யாதோருவரும் வாசித்தின்னதென்றறிந்துசொள்ளக் கூடாத வாசகங்களும் எழுதப்பட்டிருந்தன. இதைப்பற்றி, துஅசமும் ஆண்டு தையு ராயந் தேதியிற் பிசாருசெய்த உதயதாரகையை எடுத்து வாசித்துப்பார்த்தால், மேற்கூறிய பிறஞ்சீக்காத்திரைமாமகன் அவ்விடத்திற்கண்ட புதினங்கள் என்னவென்று தெளிவுற விளங்கும். இப்படியே இவ்விடத்திற் பற்பல புதினமான செய்கைகள் இருக்கக்கண்டபடியால், வேறுமபலரும் அவ்விடம்போய்த் தாங்களுஞ் செய்யக்கூடிய முயற்சியைச் செய்ய ஏதுவாயிற்று. அப்படியேலையாடென்னும் பேரையுடைய ஒரு இங்கிலீசகாரத்துனாயும் அவ்விடம்போய் மேற்சொல்லிய விதமான வில்வனாவான அறைகளும் அவைகளிற் பற்பல சித்திரங்களும் இருக்கக்கண்டு அவைகளிற் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு இங்கிலாந்துக்குப் போகுவழியில், வம்பாய் நகரியிலுஞ் சிலதெவிட்டுப்போலார். நீங்கனாராதல் அவ்விடம்போனல் அச்சித்திரங்களைக் காண்பீர்கள்.

காவடமின்றிச் சத்தியத்தை விசாரணைபண்ணுகிற ஒவ்வோருவனுக்கும் நிவோநகரியையும் அதின் மேன்மையையும், அதின் அழிவையும்பற்றி முலாயிாம் வருடத்திற்குமுன் சொல்லப்பட்ட தீர்க்கதரிசனம் உண்மையென்று விளங்கும்.

MORNING STAR.

Jaffna, 28th January, 1847.

SIGNS OF THE TIMES.

[In the *Madras Christian Instructor* for January, is an interesting review of the *signs of the times*, which we purpose to give with some abridgement in our columns. It will be found deserving of an attentive perusal. The wise will wisely understand and regard the indications it may afford them of their peculiar duties and responsibilities.]

At the beginning of a year, we seem to hear and feel called upon to answer the inquiry—"Watchman, what of the night?" and we have the privilege of replying—"The morning cometh"—though it is indeed, "as a morning spread upon the mountains." All the plains of India are covered with clouds and dense impenetrable fogs. Only here and there some of the higher eminences are touched and streaked with gleams of coming night. "Darkness covers the earth, and gross darkness the people."

But before dwelling upon scenes immediately around us, let us extend our views, and see how it is in other parts of the world.

1. One of the significant features of the times is the *struggle of Popery for its lost ascendancy*. We fully believe this struggle is hopeless, and would fain trust that it is the last, and will be short; that Babylon, foredoomed, is about to fall. But we cannot say how far God yet may see fit to employ that persecuting power for the purifying of His church. If, as many think, there is still to be a sifting time, a time of trouble and affliction, to the Lord's people, we may easily believe, that Popery will so far prevail as again to "exercise the power of the first beast whose deadly wound is healed." It has the past year shown that where it has the power it retains the will.

At Tahiti, it has contended in battle with a recently Christianized and still infant people, endeavouring to force upon them, at the price of blood, a protection which they reject. The outrages of the French in the islands of the Pacific are to be attributed rather to religious than political zeal. We hope their ill success, if nothing else, may discourage them.

In Madeira, under the protection of a British Consul, an English gentleman, whose crime consisted in being a Protestant, and as such reading the Scriptures and giving and explaining them to others, has been driven from his house, and obliged to escape disguised as a female to a British steamer providentially just anchored in the harbour—just barely escaping with his life, which, had he delayed a few minutes longer, would have been sacrificed. His house was pillaged, his library—including Bibles—burned, his furniture destroyed; and his wife and children were forced also to flee on board the steamer. A house in which a few Protestants had assembled for prayer, was assailed, and those coming out of it waylaid and required to kiss a crucifix on pain of violence. A poor woman was beaten and her house broken open; the apartments of two young ladies were entered by force, though one of them was in bed very ill, and they were forced to flee to the Consul's house for protection. These and other British subjects, professedly tolerated in their religion, have been under the necessity of leaving the island because they worshipped God according to the dictates of their conscience. Is it said, this is the work of a mob? We ask who excited that mob but Romish Priests? and who allowed its excesses and accompanied it but a civil Governor evidently under its influence? It is well known that Dr. Kally was unjustly thrown into prison by a so called court of justice, and that the fear of Great Britain alone prevented further persecution.

The same spirit has manifested itself in France, wherever the Bible readers have had any success, and their enemies any power. It has, in various instances, by creating disabilities, in regard to pastors and learned professors, neutralized the toleration of the Government, and subjected many to actual persecution.

In Switzerland it is continuing to exclude the ejected pastors of the Canton de Vaud, who have suffered the loss of their livings, if they have not been driven from their flocks, for preaching the truth as it is in Jesus.

(To be continued.)

RELICS OF ANCIENT NINEVEH.

Most our readers have read in the Scriptures, the account of God's sending Jonah to preach to the people of Nineveh. Nineveh is there described as "an exceeding great city of three days' journey." By ancient historians it is said to have been 21 miles long, and nine miles broad, surrounded by walls 100 feet high and broad enough for three chariots to drive abreast. In the time of Jonah, it is supposed to have contained 600,000 inhabitants.

Nineveh was as wicked as it was great. Though the people repented at the preaching of Jonah, they soon

relapsed into their former wickedness, and God by his prophets foretold the utter destruction of the city. After reading the account of it given in Jonah, take your Bibles and read the prophecies of its destruction, delivered 140, and 230 years after Jonah's time by the Prophets Nahum and Zephaniah. (Nahum i, ii, iii; Zeph. ii. 13.—15.)

These prophecies have been so literally fulfilled that modern travellers who have visited the spot, have been unable to determine exactly where the city was situated. Various large mounds of earth and rubbish, with some remains of ancient walls are found, but all in utter ruin. A few years ago, the French Consul of Mosul, Mr. Botta, commenced making excavations in some of these mounds, and came to vaulted rooms, lined with beautiful ancient sculptures on slabs of marble with inscriptions in an unknown ancient character on the margin. Some account of his discoveries was given in a letter from a gentleman on the spot, in the *Morning Star* for January 30, 1845. His wonderful discoveries led others to make similar efforts, and we now learn that an English gentleman, Mr. Layard, has found other vaulted rooms lined in a similar manner with ancient sculptures of a most interesting character, some of which have been forwarded to Bombay, on their way to England. If you were now to go to Bombay, you might see them.

Fac similes of the inscriptions have been taken, and it is confidently hoped that their meaning will yet be ascertained, when it is hoped much light will be thrown on the early history of this ancient seat of empire.

The digging, out of heaps of ruins, of such valuable relics of the greatness and splendor which adorned the ancient city, affords pleasing evidence, which must satisfy the candid inquirer after truth, of the divine authenticity of those Scriptures, which nearly 3,000 years ago, described its then existing greatness, and at the same time, most graphically predicted its utter downfall.

PROFANE FOOLERIES OF THE ROMAN CHURCH.

Baptism of a Bell.

A correspondent of the *Archives du Christianisme* thus describes the Romish ceremony of baptizing a Bell of which he was a witness.

"I witnessed one of the profanations by the Church of Rome, of the most sacred acts of Christianity, last Sunday at 9 o'clock in the morning, in the church of Montilly. The priest, ascending the pulpit, announced to his parishioners, that they were going to proceed immediately to the baptism of a bell. The bell was suspended at a little distance from the ground, clothed with a coloured petticoat, and with a white robe garnished with ribbons. The godfather and the godmother, seated, the one on the right, the other on the left—a table covered with a table cloth, and furnished with utensils necessary to this kind of ceremony—rounds of firing, kept up by thirty villagers at the entrance to the church,—announced to the curious, mounted on the chairs, something extraordinary. At length, two priests approached, solemnly; and, after chaunting the *miserere*, and the customary words, the robe was removed, and the priest proceeded to the purification of the innocent creature. He sprinkled some water, with a sponge, without and within, pronouncing, at the same time, several Latin words; and after more chaunts, he gave the unction to the bell. Then, with the right thumb, he took some holy oil, and made with it several anointings, in the sign of the cross, round the bell, repeating, on each anointing, the same words in Latin. The oil on the bell was then wiped off with tow; and after having burnt incense they terminated the ceremony by a fragment of the Gospel according to St. Luke, which they sung in Latin. Finally, the godfather and godmother, pulling a ribbon attached to the clapper, struck the bell several times. And thus finished this miserable parody.

JAFFNA FRIEND-IN-NEED SOCIETY.

The Annual Meeting of the Jaffna "Friend-in-Need" Society took place at the Rest House on Wednesday evening the 13th inst. Major Cochrane, President, in the Chair.

From the Report it appeared that the state of the Funds of the Society was encouraging. The receipts for the year, including the balance in hand at the commencement, amounted to £123.15.6 and a quarter, and the disbursements to £17.12.8 and a half, leaving a present balance of upwards of £45. The number of pensioners now on the lists is 45. Seven had died during the year, and to four others, the former allowances had been discontinued on account of the improvement in their circumstances.

The Committee expressed their earnest wish that a Hospital may be established in Jaffna, and stated their belief that adequate funds might be obtained, at least for sustaining it, if Government would aid in establishing it.

The thanks of the meeting were voted to the President and Office-bearers of the Society, also to P. A. Dyke, Esq. for the use of the Queen's House and the Rest House, for the Monthly Meetings of the Committee.

NATIVE EVANGELICAL SOCIETY.

Agreeably to public notice the Annual Meeting of this Society was held at Batticotta, on Friday A. M. the 15th inst. Mr. N. NILES, the president of the Society, presided on the occasion. There was a very respectable audience of about 150 persons. After the reading of the Report by the Secretary, Mr. S. PAYSON, the Society's agent Mr. A. BACKUS, gave a brief statement of his labours in making known the Gospel the past year, by which it would appear that they have been confined to Moolai and that vicinity, and have been attended with an encouraging degree of success. From the treasurer's statement, it appeared that the amount received from Subscribers the past year is, £22 5s. 1-2d. The amount paid out, £13. 1s. 6 1-2d. Addresses were delivered on various topics connected with Christian obligation and duty by Mr. W. VOLK, of the Batticotta Seminary, Catechist Nathaniel, of Oodooville; Mr. M. Welch of Tillipally; Rev. Messrs Meigs and Howland; Mr. N. Niles and Mr. S. Payson. Though the meeting was long, (as such meetings are apt to be) the interest of the audience was well sustained to the end. It occurred to us that there was too wide a range given to the various addresses for the profitable attention of the meeting, and that it would be well for the managers of such meetings, to lay out fewer topics and endeavour to secure their fuller discussion than was the case on this occasion.

MISSIONARY.—Baptism of four Native Converts.

On Sabbath, the 17th inst. four natives were baptized, and received to the Mission Church at Batticotta, on a public profession of their faith in Christ. Three of them were members of the Seminary. The fourth, was an elderly man, of Batticotta, whose life till within a year or two, has been devoted to the propagation of the rites and tenets of Sivaism, and of which he himself was a rigid and apparently a sincere observer. To the eye of reason no one could have been more hopelessly invulnerable to the influences of Divine truth than he appeared to be, but by a course of afflictive providences and the perusal of the holy Scriptures he seems to have been taught that the *only way of life* is by Jesus Christ, in whom he now rejoices as his Saviour. He wished to be baptized by the name of *Nathaniel*, in evidence of his desire to become "an Israelite indeed in whom there was no guile." The names of the other persons were, Catheravaloo Wyman, of Oodooptty, and John Chickering and William Worrel, of Mallagani.

AHMEDNUGGER.—Admission of three native converts.—Violent persecution.—From a private letter lately received from Ahmednugger, we are permitted to make the following extract.

Our Church numbers 84 members. We have just admitted three more, two young lads from the Seminary and one man from a village some 30 miles distant. The latter is an intelligent man and gives promise of being useful. The boys are both well-educated. Suddooth, the younger, is the son of a church member and had received baptism before. Rama, the other youth, is a Koombee of a high family and his friends being aware of his intentions to embrace Christianity, attempted at first to decoy him away, but failing in this they then resorted to violent measures. Several hundred wild people were assembled and attempted to break into the yard and take him away by force, and they actually once or twice succeeded in pulling the gate from its hinges, but were prevented from entering by the timely interference of Government servants who came with the magistrate for the lad and had him examined in court. He publicly declared to the magistrate his wish to become a Christian when he was safely returned to the mission house and the mob dispersed. The most affecting scene during the whole affair, was between R. and his mother. On her first arrival she clasped him close in her arms, as if she would never part with him. She used threats and entreaties to persuade him to return home with her. It was truly affecting to see him while his mother was crying and beating her own face in the madness of her grief, attempting to hold back her hands, and with violent sobs addressing her: "Mother, why do you cry so?" Though deeply affected, he seemed not to waver at all in his purpose and considers himself a gainer in giving up all for Christ. These conversions are the *first fruits* unto God from our Seminary, and though 6 or 8 boys have since left us there are others who manifest a sincere desire to know what they shall do to be saved.

PRIZE ESSAY.—A Prize of 400 Rupees is offered through the Calcutta Papers for the best Essay on "The best means of improving the moral character of the natives of India." Essays must be sent to Dr. Dealtry on or before the first of next May. The adjudicators are Dr. Dealtry, Rev. J. H. Pratt, and Rev. K. M. Benerjee.

CEYLON RAILWAY.—Mr. Drane, the Engineer sent out from England to survey the different routes for a line of railway from Kandy to Colombo, has completed his surveys, and is to return to England by the February steamer.—The Hingool valley line, it is said, is regarded by him, as decidedly the most favorable one.

SMALL POX AT COLOMBO.—Small Pox is said by the *Times* to be prevailing in the Colombo Pettah, as many as 6 or 7 cases occurring daily.

NOT A HUSBAND-MAN.—A witness at the Wakefield Sessions was asked if he was not a husbandman. He hesitated a moment, and then gravely answered, amid the laughter of the court—"Nae Sir, I se not married."

THE LOST TRIBES.—A curious statement appears in the *Madras Christian Herald* of Jan. 13, selected from the *Achill Herald*, to the effect that important information has been received of the existence of the ten tribes of Israel in some remote region, where they constitute an empire of their own, have their own king and possess great quantities of ammunition. They are represented as being "strictly religious and very wealthy, being in possession of many gold mines. They do not permit foreigners to settle among them," with the exception of Israelites, who are received and recognised as brethren. A deputation is about to be sent to them by the Jews of Jerusalem, who, to reach them must travel, it is said, for several months through enormous deserts.

DEATH FROM THE CARELESS USE OF FIRE-ARMS.—A gentleman returning from a shooting excursion in the jungle, delivered his gun, loaded with ball to a coolie to carry it to Jaffna. The coolie stopped at Chavagachery, and suffered a by-stander to take the gun, and cock the hammer of the lock; and he, not knowing how to bring it down again, gave it to another, who in trying to half-cock it, let it off, when the gun was discharged, and the ball entered the neck of one of the party present wounding him so severely that he has since died. A post mortem examination on the body was made by Dr. Toussaint on the 12th inst. It was found that the ball after wounding the lower and left side of the wind-pipe took an oblique direction backwards and downwards fracturing the sides of the 4th and 5th bones of the spine in the neck. The unfortunate victim of this carelessness has left a family to mourn his untimely death.

APPOINTMENT.—Lieut. Rev. E. P. BRERETON of the Ceylon Rifle Regiment is appointed Commandant of Jaffna, vice Bt. Major Cochrane, of the same corps who is to proceed on duty with a portion of this regiment to Hong Kong. Major Cochrane's removal will be felt as a deprivation by the limited society of Jaffna, whose high regard and esteem he has enjoyed—and whose good wishes will follow him to his new destination.

MEAN RESULTS OF METEOROLOGICAL OBSERVATIONS

Made at Batticotta Seminary during the months of Oct., Nov., and Dec., 1846.

	Barometer		Thermometer		Wet Bulb		Amount of Rain.
	Max.	Min.	Max.	Mean	10 h.	3 h.	
October	29.362	29.762	85.6	83.2	49.3	60.2	4.21 inches.
Novem.	29.924	29.848	82.5	80.2	3.6	4.3	23.68 "
Decem.	29.952	29.866	81.4	79.5	3.9	4.7	6.20 "
Mean	29.913	29.825	83.17	80.96	3.3	5.1	34.09 inches.

REMARKS.

The Barometer is corrected for temperature and capillarity. Under "Wet Bulb" is given the amount of depression, in Thermometer, by evaporation.

The mean course of the wind in Oct. was S. W.; in the other two months, N. E.—The wind was unusually light, for the season.

H. R. H.

OVERLAND INTELLIGENCE.

From private sources we are glad to learn that the speedy return of Sir Anthony Oliphant may be looked for. We have heard no mention of any appointment to the Governorship of Ceylon.—Obs.

France and England have separately protested against the incorporation of Cracow.

In Portugal a fearful collision between the Queen's troops and that of Don Antas was daily expected.

In the north of Portugal several engagements had taken place and the popular cause there had been crushed.

Spain was in a disturbed state.

A severe shock of an earthquake had been felt in Scotland. The Establishment of an English Journal at Rome had been followed by that of 5 Italian ones!

A shocking massacre of Nestorian Christians had taken place in Turkey, by a Koordish chief, Beder Khan. The Government had denounced him as a rebel and were taking measures to bring him to punishment.

The crusade against the India Salt Monopoly was being pressed with vigour, and a reduction on the duties on Tea advocated.

Great quantities of fire arms had found their way into Ireland and much apprehension was entertained of a serious outbreak.

By private Letters from the United States we learn that the Yankees are still "going ahead" in Rail ways and Steam boats. A new Rail way had been chartered to run in nearly a direct line from New-York to Boston, a distance of 210 miles, which it was intended to run over in four hours!—A model Boat on the Delaware with some new principle of Steam application was propelled at the rate of 25 miles an hour, and it was confidently expected, when all the contemplated improvements were added, that she would go at the rate of 30 miles an hour!—President Day of Yale College had resigned in consequence of his advanced years and Professor T. W. Woolsey had been elected President. The retiring and acceding Presidents had the good sense to break over the scholastic custom of making Latin addresses on such occasions, and the valedictory and inaugural were pronounced in English.

News had arrived of a hurricane at Key West an island, near Florida, where is a naval station of the United States Oct. 11th driving the water from the Gulf Stream through the streets from 4 to 6 feet deep at the rate of 6 miles an hour and unroofing or otherwise destroying every building of whatever material in the place except six. Two Light Houses and other Government works of massive masonry were entirely destroyed.

UNREASONABLENESS OF OBJECTING TO THE PLAN OF SALVATION IN THE GOSPEL ON ACCOUNT OF ITS DIFFICULTIES.

What would you say of a man who should throw away his compass, because he could not tell why it points to the north? or reject an accurate chart, because it did not include a delineation of coasts which he never expected to visit, and with which he had no concern? What would you say of a man who should reject all the best astronomical treatises, because they do not describe the inhabitants of the moon or planets; or who should treat with contempt every book which does not answer all the questions that may be asked respecting the subject of which it treats? Or, to come still nearer to the point, what would you say of a man who, when sick of a mortal disease, should refuse an infallible remedy, unless the physician would first tell him how he took the disease, how such diseases first entered the world, why they were permitted to enter

it, and by what secret laws or virtues, the offered remedy would effect his cure? Would you not say, a man so unreasonable deserves to die? He must be left to suffer for his folly.

Now this is precisely the case of those who neglect the Bible, because it does not reveal those secret things which belong to God. Your souls are assailed by fatal diseases, by diseases which have destroyed millions of your fellow creatures, which already occasion you much suffering, and which, you are assured, will terminate in death, unless removed. An infallible physician is revealed to you, in the Bible, who has at a great expense provided a certain remedy, and this remedy he offers you freely without money, and without price. But you refuse to take this remedy, because he does not think it necessary to answer every question which can be asked respecting the origin of your disease, the introduction of such diseases into the world and the reasons why they were ever permitted to enter it. Tell me, you exclaim, how I became sick, or I will not consent to be well. If this be not the height of folly and madness, what is?—DR. PAYSON.

THE BOY WITH A SHORT MEMORY.

Deacon T. returning from meeting one Sabbath was accosted by a man:—"Sir, did you see a boy on the road driving a cart with a bag of cotton in it?"

"I think I did," said the deacon, musingly, "a boy with a short memory, was't he?"

The man looked confused, and said: "Why do you think he had a short memory, sir?"

The deacon seemed to enjoy his confusion, and determined to increase it.

"Why I think so; and I think, moreover, that he must belong to a family that have short memories."

"What in the world makes you say that?" said the man, more than ever perplexed.

"Why simply this," said the old gentleman, assuming all of a sudden, a very grave and serious manner, "Because God has solemnly proclaimed from mount Sinai, among other things, 'Remember the Sabbath-day to keep it holy;' and that boy has forgotten all about it. His memory must be very short indeed, very."

As the deacon rode off, and left the man to his own thoughts he evidently felt that though he had not been to church that day, yet surely he had had a sermon.

MISSIONARIES—THE PIONEERS OF THE WORLD.

Some time since, at a meeting of the Geographical Society of Paris, at the Hotel de Ville, M. Guizot, Prime Minister of France, on taking the chair, in the course of an eloquent address of half an hour, took occasion to utter the warmest sentiments of gratitude and respect for the labours of modern missionaries of the Gospel; and expressed the conviction, that if ever the world should be thoroughly explored, more of the work would be done through the enterprise of these learned, devoted, self-denying pioneers, of Heaven's sending, than by all others. On this ground, as well as for reasons more immediately bearing on the high interests of man, he maintained that Christian Missions ought to find a friend and advocate in every lover of science. It is a striking historical fact, that such sentiments should now be uttered by a Prime Minister, in that same Hotel de Ville, which fifty years ago, was the rallying point of the Robespierres and the Jacobins, who laboured so zealously for the subversion of Christianity in France, and who blasphemously exulted in the anticipation of shortly blotting the name and records of its Founder, the despised Nazarene, from the earth!

THE SHADOW.—Orientals calculate the hour by the length of their shadow. Thus, if you enquire what time it is, the person addressed places himself perfectly erect in the sun, noticing where his shadow terminates, measures the length with his feet, and tells you the time pretty correctly. A workman fatigued with his labour, has been heard to observe: "How long my shadow is coming." In the seventh chapter of Job, the same idea is given in these words: "As a servant earnestly desireth his shadow."

WONDERFUL MECHANISM OF THE LUNGS.—The mechanical object of the lungs is to present an extended surface of blood to the air. The air cells exceed in number all accurate calculations, and have been thought to be more than one hundred and fifty millions in a single man, and present a surface of blood to the action of air twenty-five hundred times as great as the surface of the human body. The lungs respire from three to five thousand gallons of air in twenty-four hours.

MINERAL WEALTH OF GREAT BRITAIN.

Mr. TENNENT, in a late lecture on mineralogical geology, stated that the annual value of the mineral produce of Great Britain amounted to about £25,000,000. Of this, £9,100,000 is from coals, £3,400,000 from iron, £1,200,000 from copper, £920,000 from lead, £400,000 from salt, £390,000 from tin, £60,000 from manganese, £35,000 from silver, £22,000 from alum, £8,000 from zinc, and 25,000 from the various other metals as antimony, bismuth, and arsenic.—*Britannia.*

COOLNESS.—President Webber, of Cambridge College, when sailing one day with company for pleasure, accidentally fell overboard. After sinking pretty deep, he at length came up, and as he raised his head above the surface of the water, he gravely observed: "It is expected, gentlemen, that you will hand me a rope."

THE ART OF BEING POPULAR.

"The way to an Englishman's heart," says the Friend of India, "lies through his stomach." Lord Ellenborough, the late Governor General of India, indulged most extensively in the luxury of hospitality, and is generally understood to have devoted £1,000, per month to the service of his kitchen, and he made more personal friends, and acquired a larger share of popularity than any of his predecessors.

TO THE MORNING STAR.

FAIR LUMINARY!

What consternation hast thou caused, and what sudden apprehensions of doubt hast thou occasioned to thy "true admirer," on thy appearance in thy seventh annual course! Consternation, to see thy size reduced in one week to just half of what it was; and doubt, whether thou shalt live, even in thy present state another year. What has become of thy size! why wilt thou, hanging down thy head! what partial eclipse has hidden half thy beams, the peerless rays which thou hast shed upon the earth! or in whose sacrilegious hands hast thou fallen to be thus stripped of that splendour with which thou hast, for the last six years chased away the mental and moral darkness which, prior to thy appearance overhung this province! Why art thou thus reduced in thy size? is it because during thy last six revolving motions thou hast been subjected to the severe regimen of native "avarice"? Why hangest down thy head as one ashamed? Is it because thou dost not find that treatment which thou hadst reasonably expected from the native youths? Is it because the clouds of heathen darkness and superstition once dispelled, now return and gather thick around, through their miserly disposition? Where is thy lost splendour? hast thou fallen into the hands of "niggards" who have stripped thee of thy glory and brightness? Has the Jaffna province become so sacrilegious as to lay her hands on thee to spoil thee? Is her native community so avaricious, so miserly, and so niggardly as to suffer thee to be reduced to such a state for want of adequate support? And are her educated sons with ambition and desire of self-improvement; with earnest strivings after eminence; with love of splendour and pride of office—willing to suffer thee, their first newspaper, their "bright and morning star," their "gospel" harbinger to visit them in such reduced and ruined state? Is this the evidence of their boasted friendship—and these the tokens of their love and gratitude? Forbid it honour, pride and love of self—forbid it, justice, mercy, truth! For some time more, go thou among them and as thou passest through the different mission stations,—the native and English schools,—the different establishments of the Catchery,—the Customs Department,—the District and Police Courts,—the Civil Engineers and the Commissioner of Road's Department,—and the honorable shops and bazaars, where are office bearing native gentlemen, ask them if they are not willing to part with a fraction of their yearly income to allow thee a more splendid appearance with a wider circulation, and thereby secure to themselves and others thy greater degree of usefulness. Raise a solemn cry, that the "Star" of their Province is through their niggardliness about to expire, and the glorious light of their moral day is soon to be extinguished. If they are not roused at this to come to thy support, it will be my next endeavour to take a list of all those who can afford to buy the Star in the above establishments and urge your grievances upon them individually with one last despairing effort.—Till then,

I remain, neglected Star,
Thy hearty Sympathizer,
A NATIVE STUDENT.

NOTICE.

Notice is hereby given that a Headmaster for the Jaffna Catholic English School with a pay of £3 is wanted and applications for the said Office will be received by the undersigned.

P. BASTIANPULLE,
Jaffna 16th January, 1847. Secretary.

TO SUBSCRIBERS.

Not having yet received returns from our Agents of the Subscribers for the Star for 1847, we shall defer the publication of the List of names till our next No.

SUBSCRIBERS AT COLOMBO and that vicinity are requested to make their payments to Messrs. P. B. FERNANDO AND SON.